

penne breuiiores, crura recta, ingressus celsior, in fronte macula quodam diademate candida. Multum etiam nitore à vulgo differunt.

Quæ regiminis ratio.

CAP. XVII.

Querat nunc aliquis, vnusne Hercules fuerit, & quod Liberi patris sepulchrum, et reliqua vetustatis situ obruta. Ecce in re parua, villisq; nostris annexa, cuius assidua copia est, non constat inter autores: rex nullumne solus habeat aculeum, maiestate tantum armatus, an dederit eum quidem natura, sed usum eius illis tantum negauerit. Illud constat, imperatorem aculeo non uti. Mira plebei circa eum obedientia. Cum procedit, vna est totum examen, circaq; eum conglobatur, cingit, protegit, cerni non patitur. Reliquo tempore cum populus in labore est, ipse opera intus circuit similis exhortanti, solus immunis. Circa eum satellites quidam lictoresq; , assidui custodes autoritatis. Procedit foras non nisi migraturo examine. Id multo intelligitur ante, aliquot diebus murmure intus strepente, apparatus indice diem tempestiuum eligentium. Si quis alam ei detruncet, non fugiet examen. Cum processere, se quæq; proximam illi cupit esse, & in officio conspici gaudet. Fessum humeris subleuant, validius fatigatum ex toto portant. Si qua lassata deficit, aut forte aberrauit, odore persequitur. Vbicunque ille confedit, ibi cunctarum castra sunt. Tunc ostenta faciunt priuata ac publica, vna de pendente in domibus templisq; , sæpe expiata magnis euentibus. Sedere in ore infantis tum etiam Platonis, suauitatem illam prædulcis eloquij portendentes. Sedere in castris Drusi imperatoris, cum prosperrime pugnatum apud Arbalonem est, haudquaquam perpetua aruspicum coniectura, qui dirum id ostentum existimant semper. Duce præbenso totum tenetur agmen: amisso dilabitur, migratque ad alios. Esse vti que sine rege non possunt. Inuitæ autem interimunt eos, cum plures fuere, potiusq; nascitium domos diruunt, si prouentus desperatur: tunc & fucos abigunt. Quamquam de ijs video dubitari, propriumq; ijs genus esse aliquos existimare, sicut furibus, grandissimis inter illas, sed nigris, lataq; aluo: ita appellatis quia furtim deuorent mella. Certum est, ab apibus fucos interfici. Vtique regem non habent. Sed quomodo sine aculeo nascantur, in questione est. Humido vere melior fetus, sicco mel copiosius. Quod si defecerit alicuius alvei cibus, impetum in proximas faciunt rapina proposito. At illæ contra dirigunt aciem: & si custos adsit, alterutra pars quæ suis fauere sentit, non appetit eum. Ex alijs quoq; sæpe dimicant causis, easq; acies contrarias duo imperatores instruunt, maxime rixa in conuehendis floribus exorta, & suos quibusq; euocantibus: Quæ dimicatio iniectu pulueris aut fumo tota discutitur. Reconciliantur vero lacte uel aqua mulsæ.

De genere apum, & quæ inimica

apibus.

CAP. XVIII.

Apes sunt & rusticæ syluestresque, horridæ

aspectu, multo iracundiores, sed opere ac labore præstantes. Urbanarum duo genera: Optime breues, variaque, & in rotunditatem compactiles: deteriores longæ, & quibus similitudo vesparum: etiamnum deterrimæ ex ijs pilosæ. In Ponto sunt quedam albæ, quæ bis in mense mella faciunt. Circa Thermo doontem autem fluuium duo genera: Aliarum quæ in arboribus mellificant: aliarum quæ sub terra, triplici cerarum ordine vberri prouentus. Aculeum apibus natura dedit ventri confertum: Ad vnum ictum hoc infixio, quidam eas statim emori putant. Aliqui non nisi intantum adactæ, ut intestini quippiam sequatur: sed fucos postea esse, nec mella facere, velut castratis viribus, pariterque & nocere & prodesse desinere. Est in exemplis, equos ab ijs occisos. Odere fædos odores, proculque fugiunt, sed & infectos. Itaque unguenta redolentes infestant, ipsæ plurimorum animalium iniurijs obnoxia. Impugnant eos natura eiusdem degeneres vespa atque crabrones, & è culicum genere qui vocantur muliones: populantur hirundines, & quadam alia aues. Insidiantur aquantibus ranæ, quæ maxima earum est operatio tum cum sobolem faciunt. Nec hæ tantum quæ stagna riuosque obsident, verum & rubetæ veniunt vltro: adrepentesque foribus per eas sufflant: ad hoc prouolant, confestimque abripiuntur. Nec sentire ictus apum ranæ traduntur. Inimicæ & oues, difficile se à lanis earum explicantibus. Cancrorum etiam odore si quis iuxta coquat, exanimantur. **30** Quin & morbos suapte natura sentiunt. Index eorum tristitia torpens, & cum ante fores in teporem solis promotis alia cibos ministrant, cum defunctas progerunt, funerantiumque more comitantur exequias. Rege ea peste consumpto, mæret plebs ignauo dolore: Non cibos conuehunt, non procedunt, tristi tantum murmure glomerantur circa corpus eius. Subtrahitur itaq; deducta multitudine: alias spectantes exanimem, luctum non minuunt. Tunc quoque ni subueniatur, fame moriuntur. Hilaritate igitur & nitore sanitas æstimatur.

De morbis apum.

CAP. XIX.

Sunt & operis morbi: cum fauos non expleant, celeron vocant. Idem blapsigoniæ, si fatum non peragant. Inimicæ & echo est resultanti sono, qui pauidas alterno pulsat ictu: inimicæ & nebula. Aranei quoque vel maxime hostiles, cum præualere ut intexant, enecant alueos. Papilio etiam hic ignauus & inhonoratus, luminibus accensis aduolitans, pestifer, nec vno modo. Nam & ipse ceras depascitur, & relinquit excrementa, quibus teredines gignuntur: filis etiam araneosa, quacumque incesit, alarum maxime lanugine obtexit. Nascuntur & in ipso ligno teredines, quæ ceras præcipue appetunt. Infestat & auiditas pastus nimia florum satietate, verno maxime tempore aluo cita. Oleo quidem non apes tantum, sed omnia insecta exanimantur, præcipue si capite vincto in sole